

PROFESSIONEEL OUDERSCHAP IN GEZINSHUIZEN

Nr 01 / feb. 2013 / kennismaking

Dit is de eerste van vier nieuwsbrieven over het onderzoek 'Professioneel Ouderschap in Gezinshuizen'. Dit tweejarige project wordt mede mogelijk gemaakt door een subsidieregeling van **Stichting Innovatie Alliantie** en uitgevoerd door een consortium bestaande uit de **Christelijke Hogeschool Ede**, **Gezinshuis.com** en **Joozt LSG-Rentray**. Als experts zijn betrokken bij dit project de **Universiteit Utrecht**, het **Nederlands Jeugdinstituut**, de **Hogeschool van Amsterdam** en **Combinatie Jeugdzorg**. Het onderzoek draait om uithuisgeplaatste jongeren met een complexe geschiedenis, die noodgedwongen in een gezinshuis moeten wonen. Gezinshuizen zijn bedoeld om een kind tot volwassenheid een veilige plek te bieden. Helaas komt ongepland vertrek vooral onder pubers (te) vaak voor. Om daar verandering in te brengen onderzoekt het consortium de centrale vraag 'hoe maak je goed aansluiting met pubers met gedragsproblemen, zodat je hen ook daadwerkelijk kunt gaan begeleiden in hun volwassen worden?'. *"In een pleeggezin is er plek voor een kind en kan dat kind in het gezin 'schuiven'. Maar in een gezinshuis is het andersom. Het gezinshuis moet zich namelijk een beetje 'om het kind heen vouwen'"* (Annemieke de Vries, pagina 4). Deze eerste nieuwsbrief staat in het teken van kennismaken met dit onderzoek, de betrokkenen en het concept 'gezinshuis'. Nieuwsbrief nr. 2: september 2013.

+ FACTSHEET

Wat is een gezinshuis?

Een gezinshuis is een vorm van residentiële zorg. Officiële zorg omdat in een gezinshuis een professional werkt die een salaris of vergoeding voor arbeid ontvangt. Maar ook omdat een kind verblijft in een gezinsetting waar sprake is van 24-uurs zorg. Een gezinshuis is een woonvorm waarin door (een) gezinshuisouder(s) op professionele wijze vorm wordt gegeven aan verzorging, behandeling, opvoeding en begeleiding van een variërend aantal kinderen. Deze kinderen worden geplaatst en opgenomen in het eigen gezin van de gezinshuisouder(s).

Er zijn in Nederland drie constructies waarin gezinshuizen opereren.

1. Er is een zorgaanbieder die de gezinshuisouder(s) in dienst neemt d.m.v. een arbeidsovereenkomst.
2. Gezinshuizen in de vorm van franchise.
3. Gezinshuizen die volledig zelfstandig opereren onafhankelijk van een zorgaanbieder of franchiseorganisatie.

Er zijn in Nederland ongeveer 62 (regionale) zorginstellingen die gezinshuizen aanbieden. Van 54 organisaties is bekend dat ze samen 341 gezinshuizen hebben. Dat zijn ruim 6 gezinshuizen per aanbieder. Er van uitgaande dat de 8 aanbieders waarvan de gegevens ontbreken, ook 6 gezinshuizen hebben, kan dit betekenen dat er in Nederland in totaal ongeveer 389 gezinshuizen zijn. Uit onderzoek blijkt dat er in een gezinshuis gemiddeld 3 à 4 kinderen wonen. Dat komt neer op 1362 gezinshuisplaatsen in Nederland.

Gardeniers, M. & Vries, A. de (2011). *Factsheet gezinshuizen. Gezinshuizen in Nederland; een verkenning*. De Glind: Rudolphstichting & Gezinshuis.com.

Meer weten? www.inhuisplaatsen.nu
Vanaf 1 maart: www.gezinspiratieplein.nl

‘De praktijk is rijk, dat is mijn uitgangspunt’

Martine Noordegraaf is pedagoog en is gepromoveerd op een onderzoek naar de alledaagse praktijk van hulpverleningsgesprekken. Vanaf september 2008 werkt Martine als lector op de Christelijke Hogeschool Ede. De hulpverlening aan jeugd en gezin heeft haar hart en ze wil door onderzoek te doen graag een bijdrage leveren aan de dagelijkse praktijk van de jeugdzorg. Martine is als projectleider de kartrekker van dit onderzoek. *“Ik ga met de verwachting naar de praktijk toe dat er veel kennis zit die wij kunnen gaan verzilveren.”*

Wat is je rol in het onderzoek?

“Een tijd geleden ben ik benaderd door Annemieke de Vries (van Gezinshuis.com) met de vraag: “wij zouden graag onderzoek willen naar gezinshuizen en professioneel ouderschap, kunnen jullie niet iets met ons doen?”. De focus van ons lectoraat ligt op gezinnen met pubers en we willen graag kennis ontwikkelen over de opvoeding van pubers en professionele opvoeding, we vonden elkaar op het thema van pubers die het vaak niet tot hun volwassenheid redden in een gezinshuis.

Toen we dat gezamenlijke thema vonden, zijn we een onderzoeksvraag gaan formuleren en zijn we op zoek gegaan naar werkveld- en onderzoekspartners. Nu we de subsidie hebben gekregen ben ik projectleider en eindverantwoordelijke van het onderzoek. Ik stuur onderzoekers aan en heb contact met directeuren en werkveldpartners, om steeds af te stemmen hoe het loopt.”

Martine Noordegraaf

Wat is precies de onderzoeksvraag?

“De onderzoeksvraag bestaat uit twee delen. Ten eerste wordt de vraag gesteld: hoe krijg je een goede opvoedrelatie met de puber in je gezinshuis, zodat je echt kunt gaan opvoeden? Dit vereist bijzondere vaardigheden, omdat het toch allemaal jongeren zijn met een geschiedenis. Ten tweede willen we daarom ook weten: wat zijn die vaardigheden? Vooral in de dagelijkse omgang, de gesprekken aan tafel, de afspraken over regels, de opvoedmomenten; hoe kun je die vormgeven?”

Ik kan me voorstellen dat veel mensen het beeld hebben dat onderzoek vooral op universiteiten plaatsvindt. Kun je iets vertellen over onderzoek op hogescholen?

“Het onderzoek op hogescholen is nog best jong. Op de Christelijke Hogeschool Ede zijn we niet langer dan een jaar of vijftien bezig met onderzoek. Als hogeschool zijn we, meer dan universiteiten, gericht op kennis uit en voor de praktijk. We willen kennis ontwikkelen met een doel. In dit geval is ons doel: de praktijk van het werken met gezinnen met pubers te helpen verbeteren. Wat we daarbij steeds doen is het betrouwbaar houden van het wetenschappelijk niveau. Ik bewaak dan ook dat we niet zomaar wat doen, maar dat we het systematisch doen, met goede onderzoeksmethoden en degelijke onderzoeksinstrumenten, zodat de resultaten ook bruikbaar zijn voor andere gezinshuizen. Het wetenschappelijk niveau van ons onderzoek is daarmee even hoog is als op universiteiten, alleen de uitwerking in de praktijk is anders.”

‘De praktijk is de legitimatie waarom we dit onderzoek doen. Het is de aanleiding en de uitkomst.’

Waarom is onderzoek specifiek gericht op gezinshuizen nodig? Er zijn toch wel meer zorgvormen voor jongeren?

“Ik vind het een prachtige vorm van hulpverlening, omdat het heel duurzaam is. Jongeren kunnen in een gezinshuis wonen tot ze volwassen zijn en dat is ook de bedoeling, daar willen we met dit onderzoek aan bijdragen. We willen voorkomen dat jongeren van de ene naar de ander opvoeder worden verhuisd. Dat is ook

het doel van gezinshuizen, je woont er tot je volwassen bent en je moet het doen met je gezinshuisouders. Dat bootst zoveel mogelijk de normale opvoedsituatie na. Ik denk dat deze manier van werken erg goed is voor het herstel van opvoedrelaties, omdat die vaak beschadigd zijn. Als jongeren echt niet meer terug naar huis kunnen en ook geen plek hebben in hun eigen netwerk, dan is een gezinshuis de beste optie."

Denk je dat dit onderzoek zal bijdragen aan een toename van gezinshuisplaatsingen?

"Ja, in die zin dat we willen aantonen wat werkzame elementen zijn, maar we gaan het niet vergelijken met andere settings. We kunnen dus niet zeggen dat het beter werkt dan... Maar we kunnen wel zeggen: "het werkt bij deze doelgroep. Als je pubers op deze manier benadert, dan zou het goed kunnen lukken om pubers tot volwassenheid te plaatsen."

Welke onderzoeksmethoden ga je gebruiken en waarom die?

"We gebruiken drie methoden, allereerst literatuuronderzoek: wat weten we al over pubers, gezinshuizen, over opvoeding van pubers? Dan gaan we focusgroepen houden, interviews met groepjes gezinshuisouders, waarin we vooral gaan vragen wat ze leuk en moeilijk vinden aan het opvoeden van pubers. De derde methode is observatie, aan de hand van het maken van video-opnamen. We gaan dan in zes gezinshuizen observeren hoe ze de opvoeding precies vormgeven."

Komen er ook concrete producten uit dit onderzoek?

"We gaan een dvd maken met videobeelden van 'good practices' van gezinshuisouders. Daarnaast komt er een instrument voor werkbegeleiding, om de gezinshuisouders te coachen in hun contact met pubers. Als laatste is er een training, die ingezet kan worden bij het inwerken van gezinshuisouders. Zowel deze training als de eerdergenoemde dvd kunnen gebruikt worden in verschillende onderdelen binnen onze opleiding."

Waarom zijn de drie elementen Onderzoek, Praktijk en Onderwijs ook in deze nieuwsbrief, zo belangrijk?

"Onderzoek doen aan een hogeschool bestaat niet zonder praktijk. Het is de legitimatie waarom wij het doen, de aanleiding en de uitkomst. De praktijk staat aan het begin en het eind van de cirkel. Wat betreft onderwijs: dat is de praktijk van de toekomst. De kennis die we in de praktijk verzamelen moeten we direct implementeren in het onderwijs. Door dit onderzoek kunnen we dus weer bijdragen aan de praktijk van de toekomst."

Als laatste: wat wil je dat mensen weten over dit onderzoek?

"Moeilijke vraag! Wat ik op twitter vaak schrijf als hashtag is #de praktijkisrijk. Dat is mijn uitgangspunt. Ik ga niet naar de praktijk toe met de houding: 'wat kunnen we als onderzoekers hieraan verbeteren?' Ik ga met de verwachting naar de praktijk toe dat er veel kennis zit die wij kunnen gaan verzilveren. De meerwaarde van onderzoek is dat de praktijkkennis niet blijft waar die is, maar dat die verspreid wordt."

+ PRAKTIJK

'De gezinshuisouders doen het werk, dát zijn de professionals'

Annemieke de Vries is een duizendpoot, haar functie is daarom onmogelijk samen te vatten in een titel. Ze is werkbegeleider van gezinshuisouders en projectleider Innovatie & Ontwikkeling. Voor Gezinshuis.com en de Rudolphstichting zet ze zich onder andere in voor deskundigheidsbevordering en is ze actief in het opzetten van het Gezinspiratieplein. Ze beheert samen met het Nederlands Jeugdinstituut een kennisagenda voor gezinshuizen en is namens Gezinshuis.com werkveldpartner in dit onderzoek. Annemieke is zelf vele jaren gezinshuisouder geweest; ze weet waar ze het over heeft.

Waarom dit onderzoek?

"Ik ben al twee à drie jaar bezig met het opzetten van een substantieel programma voor praktijkgericht onderzoek in gezinshuizen. We zijn gestart met een inventarisatie: hoeveel gezinshuizen zijn er, voor welke kinderen, hoe wordt deze zorgvorm toegepast? Maar er moest meer gedegen onderzoek komen. Iemand bracht me in contact met Martine Noordegraaf en het lectoraat Jeugd&Gezin bleek heel goed te passen bij gezinshuizen. Martine en ik vonden elkaar direct in het eerste gesprek en we kwamen uit bij een vraag die een aantal organisaties met gezinshuizen heeft; 'waarom

knallen veel pubers op hun 14e, 15e, 16e uit hun gezinshuis, terwijl het doel is om ze tot hun 18e daar te laten wonen?" Daar hebben zowel Martine als ik allemaal hypothesen over, maar dat is nooit écht onderzocht. We willen niet alleen weten hoe dat komt, maar ook wat we eraan kunnen doen, hoe we dat kunnen verbeteren. Die vragen hopen we met dit onderzoek te beantwoorden."

Wat is volgens jou de essentie van gezinshuizen?

"Van buiten lijkt het hetzelfde als een pleeggezin, met dit verschil dat gezinshuisouders professionals zijn. Professional in die zin

dat ze ervoor betaald krijgen, het is hun beroep, ze zijn geen vrijwilligers. Het kunnen twee mensen zijn, met of zonder eigen kinderen en ze vangen gemiddeld vier kinderen op die niet meer thuis kunnen wonen. Soms hebben ze een dienstverband bij een organisatie en soms runnen ze een gezinshuis in ondernemende vorm. Dan zijn ze aangesloten bij een zorgaanbieder die franchisenemer is van Gezinshuis.com en hebben ze een contract met die zorgaanbieder. Dat is een gezinshuis in het kort."

Is de doelgroep van gezinshuizen en pleeggezinnen hetzelfde, of zit daar verschil in?

"Er zit overlap in. Het onderzoek dat er gedaan is naar de doelgroep laat zien dat een kind in gemiddeld vier à vijf andere plekken heeft gewoond voordat hij/zij in een gezinshuis komt. Deze kinderen hebben vaak meerdere probleemgebieden in hun leven. Niet alleen in gedrag, maar ook in contact, samenwerken met leeftijdsgenootje. Veel problemen, ernstiger en met een langere hulpverleningsgeschiedenis."

Vraagt dat ook andere vaardigheden van gezinshuisouders?

"Een collega van mij zei het eens heel mooi: "in een pleeggezin is er plek voor een kind en kan dat kind in het gezin 'schuiven'. Maar in een gezinshuis is het andersom. Het gezinshuis moet

Annemieke de Vries

zich namelijk een beetje 'om het kind heen vouwen.' Dus het kan zijn dat een kind wordt opgenomen in een gezinshuis, maar nog helemaal niet kan omgaan met dat gezinsleven. Op dat moment is het aan de gezinshuisouder om goed te herkennen wat het kind nodig heeft, om daar vervolgens in mee te bewegen. Deze kinderen hebben nodig om te leren hoe ze zich in relaties moeten hanteren. Het kan zijn dat ze je in eerste instantie afstoten. Veel mensen zijn dan geneigd om een emotioneel appel op het kind te doen. Dat gaat mis, zeker bij kinderen met hechtingsproblemen. Je moet steeds in de gaten houden: dit kind wijst mij steeds af, wat doet dit met mij? En dan leg je vervolgens niet die emotionele vraag bij het kind, want daar overvraag je het mee. Dat is ook professionaliteit."

Wat hoop je met dit project te bereiken?

"Dat we weten wat de reden is dat die jongeren 'eruit knallen' en ook hoe we dat kunnen voorkomen. Stel dat je bijvoorbeeld

ontdekt dat het komt doordat een kind in een gezinshuis puber wordt, maar dat de gezinshuisouders vooral talent hebben om met jonge kinderen te werken, dan kun je de gezinshuisouders veel gerichter gaan trainen. Daarnaast hebben we veel positieve praktijkverhalen over gezinshuizen, maar nog te weinig wetenschappelijke onderzoeksresultaten over de effectiviteit ervan. We hopen daar met dit onderzoek een start mee te maken."

Kun je iets zeggen over de voordelen van een gezinshuis boven een leefgroep in een instelling?

"Glad ijs... maar een interessante vraag. Ook daar moet nog veel meer onderzoek naar gedaan worden. Weet je, ik kan het eigenlijk alleen maar uit mijn eigen ervaring vertellen. Ik ben groepsleider geweest en dat deed ik met hart en ziel. We hadden een klein team, vier mensen met de verantwoordelijkheid voor elf kinderen. Als een kind jarig was, waren we er alle vier en die uren schreven we dan niet. Zo gingen we daarmee om. Wat ik wel zag was dat de focus steeds meer ging liggen op 'hoe houd ik het gezellig en beheersbaar?'. Maar als wij probeerden om het gezellig te maken, bijvoorbeeld door versieringen op te hangen, dan zeiden kinderen tegen mij: 'Waar maak jij je druk over? Jij woont hier toch niet?' Toen dacht ik steeds meer: het is eigenlijk heel raar om kinderen in een huis te laten wonen, waarbij de volwassenen af en toe 'in en uitvliegen'. Ik kon er steeds minder goed mee omgaan en ik kon toen vrij gemakkelijk de overstap maken naar een gezinshuis. Er waren dan wel eens kinderen die lang op een groep hadden gewoond, die zeiden tegen mij: 'Hè? Waarom sta jij te strijken? Doe je dat niet 's nachts?' Of een meisje aan wie ik vroeg om het gas even uit te zetten zodra het water kookte. 'Huh? Water kookt? Hoe weet je dan dat het water kookt?'. Dat zie je niet als je zo lang in een instelling hebt gewoond waar de keuken een gebouw was dat een paar kilometer verderop stond en waar tijdens de nachtdiensten de begeleiders de strijk wegwerkten. Kinderen hebben veel baat bij een leefgroep als ze heel ernstige problemen hebben, waarvoor ze therapie en behandeling nodig hebben, voor korte tijd. Dan moet je ze niet in een gezinshuis zetten. Maar als kinderen langdurig moeten opgroeien buiten een eigen gezin en ze kunnen niet opgevangen worden door een opa of oma, of een tante of een buurvrouw en óók een pleeggezin is geen geschikte plek, dan moeten ze niet in een leefgroep. Dat moeten ze naar een gezinshuis. Dus: allereerst zorgen dat het gezin van herkomst wordt ondersteund ter voorkoming van een uithuisplaatsing, dan het netwerk aanspreken, dan een pleeggezin en bij een crisis tijdelijk op een leefgroep. En als een kind permanent uit huis moet en er zijn geen andere opties: een gezinshuis."

'Kinderen zeiden tegen mij: waar maak jij je druk om? Jij woont hier toch niet?'

Als laatste: wat wil je dat mensen weten over gezinshuizen?

"We hebben met de onderzoekers een brief naar de gezinshuisouders gestuurd en binnen vier uur hadden we zes enthousiaste reacties. Bijna alle kennisinstituten, NJI, UU, Windesheim en CHE zijn verbaasd over de enorme respons van gezinshuisouders op onderzoeken. De gezinshuisouders, dát zijn de professionals, die elke dag met kinderen werken die zoveel hebben meegemaakt. Dat weten ze, dat voelen ze. Het is een volwaardig beroep. En het is een avontuur waar we zeker ook de psychologen, pedagogen, therapeuten voor nodig hebben. Maar de eerste deskundigen zijn degenen die de hele dag met die kinderen leven en ze vooruit helpen zodat ze straks hun eigen leven kunnen gaan opbouwen. Dat is wat ik merk; als je ze benadert als professionals, dan willen ze heel graag meewerken."

‘Ik had zo iets van: dit is toch niet normaal? Ruim het eens op!’

Marieke Cozijnsen studeert Sociaal Pedagogische Hulpverlening aan de Christelijke Hogeschool Ede en loopt stage in een gezinshuis. Ze is daar ‘opvoeder in opleiding’ en ondersteunt de gezinshuisouders / professioneel opvoeders van vier kinderen van verschillende leeftijden. Twee daarvan hebben een hechtingsstoornis. *‘Kinderen met hechtingsproblemen zoeken nabijheid en zodra ze die hebben, stoten ze je af. Het is daardoor een best heftige stage, er komt meer bij kijken dan ik had gedacht. Maar ik leer er heel veel van en zie het als een uitdaging om te leren mijn grenzen aan te geven.’*

Hoe ben je in deze stage terecht gekomen?

“Ik heb er bewust voor gekozen, toen ik op de website van de CHE een vacature zag. Vorig jaar werkte ik met gehandicapten, dit jaar wilde ik graag werken met kinderen. Gedragsproblemen vind ik erg interessant en juist dat kenmerk stond in de vacature. Ik was wel benieuwd wat dat precies inhield, want de term ‘gedragsproblemen’ is vrij breed. Dus ik ben gaan bellen en kennismaken met het gezin. Het werk bleek wel heftiger dan ik dacht. De gezinshuisouders vertelden me al dat die kinderen alles uit je halen, ze gaan je uitproberen, de grenzen opzoeken. Dat is voor mij de grootste uitdaging, om stevig in mijn rol te gaan staan. Er komt meer bij kijken dan ik dacht.”

Je zegt dat het heftiger is dan je had gedacht. Kun je een voorbeeld geven van een heftige situatie?

“Ik moet nu de opvoedersrol innemen en aangeven wat mijn grenzen zijn. Ik moet op een gegeven moment kunnen zeggen: “Je gaat nu even een half uurtje op je kamer spelen en als dat goed gaat, gaan we een spelletje doen.” Een concreet voorbeeld: een meisje van twaalf, ze zit in de brugklas, komt op een gegeven moment uit school. De ouders hebben mij gezegd dat ze als ze uit school komt direct de hond moet uitlaten. Ze komt thuis, wil haar jas en schoenen uittrekken en ik zeg haar dat ze eerst de hond moet uitlaten. Protest: “Nee, het sneeuwt buiten en ik heb het koud en ik wil eerst eten.” Op zo’n moment vind ik het best lastig om de balans vinden tussen haar ruimte te geven om haar verhaal te doen, maar tegelijkertijd ook te zeggen dat ze wel eerst de hond uit moet laten. Om streng te zijn. Ik zie dat de gezinshuisouders dat goed doen. Ze zijn duidelijk en consequent: ‘Wil je niet luisteren? Dan ga je maar even naar de gang.’

Wat zou je nog willen leren?

“Wanneer ik mijn grenzen moet stellen en wanneer ik moet luisteren naar de kinderen. Ik was laatst een spelletje aan het spelen met een jongen, toen ik zag dat hij naar de wc moest. Hij zat steeds op zijn stoel te wiebelen. Dus ik zei tegen hem: ga maar even naar de wc. Hij ging uiteindelijk en ik hoorde hem naar boven gaan. Een tijdje hoorde ik niks, waarna ik maar even ging kijken.

Wat bleek was dat hij van boven allemaal rollen wc papier naar beneden had gegooid. De week daarvoor luisterde hij ook al niet naar me, dus ik besloot dat ik me wel even stevig ging opstellen. De gezinshuismoeder zei later tegen me: het is zijn probleem, dus je kunt in dit geval ook een beetje luchtig reageren: “Hé... zo doen wij het toch ook niet? Zullen we het even opruimen?” Terwijl ik dacht: “Dit is toch niet normaal, ruim het eens op!”

Is het moeilijk om een band te krijgen met een kind dat hechtingsproblemen heeft?

“Ja, het is lastig. Een van de kinderen zei de eerste avond al dat ik de allerleukste stagiaire ben en dat ik ‘em altijd naar bed moet brengen, omdat de andere stagiaire nóóit wil voorlezen. Het is moeilijk om af te tasten hoeveel

‘Het is leuk om te horen dat een kind jón leuk vindt. Maar ik moet mijn zelfbeeld er niet uithalen.’

waarde je moet hechten aan zulke woorden, die op zich natuurlijk wel een effect op mij hebben. Het is leuk om te horen dat een kind jón leuk vindt. Deze kinderen zoeken heel erg die nabijheid, maar zodra je dichtbij bent, stoten ze je weer af. Daarom is het belangrijk dat je daar balans in vindt en dat je niet je zelfbeeld haalt uit wat de kinderen zeggen. Of het nu positief of negatief is.”

Welke kennis hoop je nog op te doen vanuit je opleiding?

“Ik zou graag meer willen weten over hechtingsproblemen. Hoe ga je daar precies mee om? Ik begrijp wel dat je binnen de opleiding niet alle soorten stoornissen kunt behandelen, maar deze vind ik wel erg interessant om me in te verdiepen.”

Als laatste: wat wil je nog zeggen tegen lezers van deze nieuwsbrief?

“Het gezin is een krachtig systeem, kinderen hebben baat bij dit soort opvang. Ik denk daarom dat het goed is om meer gezinshuizen te krijgen. Mensen moeten er dan wel bekend mee raken – ik had er nog nooit van gehoord – en er moeten ook meer mensen komen die een gezinshuis willen opstarten.”

Christelijke Hogeschool Ede

Binnen de Christelijke Hogeschool Ede is plaats voor zes lectoraten. Het lectoraat Jeugd en Gezin valt onder de Academie voor Sociale Studies en richt zich op het brede (werk) veld van de psychosociale hulpverlening aan Jeugd en Gezin en wil door middel van dit onderzoek graag een bijdrage leveren aan de professionalisering van hulp aan jongeren in opvoedingssituaties en aan hun ouders / opvoeders; in dit geval, de praktijk van gezinshuizen. Martine Noordeggraaf is aan dit onderzoek verbonden als lector en projectleider. Onderzoekers zijn Daniëlle van de Koot en Ellen Schep.

Joozt LSG-Rentray

JOOZT (Jeugd, Opvoeding, Onderwijs, Zorg, Toekomst) is een provinciale jeugdzorginstelling werkzaam in zowel de provincie Utrecht als Gelderland. JOOZT is er voor kinderen en jongeren met complexe en meervoudige problematiek en hun ouders. De hulpverlening van JOOZT wordt zowel ambulante als residentieel aangeboden.

Gezinshuis.com

Gezinshuis.com ontwikkelt duurzame gezinsvormen voor uithuisgeplaatste kinderen en jongeren. Wij starten ze in samenwerking met jeugdzorgaanbieders en gemeentes. Duurzame gezinsvormen zijn onder andere gezinshuizen. De gezinshuizen zijn franchisenemers; gezinshuisouders opereren als kleinschalige ondernemers en geven vorm en inhoud aan hun gezinshuis, gebaseerd op hun eigen krachten en vermogen. Gezinshuis.com is verbonden aan dit onderzoek als werkveldpartner.

Universiteit Utrecht

Universiteit Utrecht levert met haar minor Algemene Sociale Wetenschappen (ASW) kennis van maatschappelijke, actuele sociale vraagstukken en gebruikt daarbij een interdisciplinaire benadering. Bij ASW is speciale aandacht voor de adolescentie. Prof. dr. Carol van Nijmegen is expert op het gebied van interactie-onderzoek en kenner van de Jeugdzorg.

Nederlands Jeugdinstituut

Het Nederlands Jeugd Instituut (NJI) is het landelijk kennisinstituut voor jeugd- en opvoedingsvraagstukken. Het project is voor het NJI van belang omdat het nieuwe kennis en hulpmiddelen oplevert voor de sector binnen haar programmalijn effectieve jeugdzorg. Het NJI brengt kennis in van jeugdbeleid en instrumentarium. Daarnaast heeft het NJI informatiekanaal die zullen worden benut.

Overige deelnemers:

Hogeschool van Amsterdam

Combinatie Jeugdzorg Eindhoven

SIA

Dit project wordt mede mogelijk gemaakt door gelden van Stichting Innovatie Alliantie. Voor overige projecten, bezoek www.innovatie-alliantie.nl/projectenbank

Redactie: Heleen Hospes, lectoraat Jeugd & Gezin, Christelijke Hogeschool Ede

Meer informatie over het project, aanmelden en afmelden voor deze nieuwsbrief kan via het lectoraat Jeugd & Gezin. Telefoon: 0318 696300, e-mail: lectoraatass@che.nl.

